

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 25Co/67/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2116205893
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Valentová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2116205893.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Martina Valentová a sudcov: JUDr. Ľubica Spálová a Mgr. Lucia Mizerová, v právnej veci žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Žilina, Hodžova 11, IČO: 31 575 951, proti žalovanému: L. C., nar. XX.X.XXXX, adresa E., B. XXXX/XX, o zaplatenie sumy 6.000,- Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trnava, č.k. 10C/76/2016-138 zo dňa 13.11.2018 - vo výroku, ktorým súd žalobu vo zvyšku zamietol a vo výroku o náhrade trov prvoinštančného konania, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku, včítane závislých výrokov o náhrade trov prvoinštančného konania a trov odvolacieho konania **p o t v r d z u j e**.

II. Žalovanému nárok na náhradu trov predmetného odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom (druhým v poradí) súd prvej inštancie zaviazal žalovaného k povinnosti zaplatiť žalobcovi sumu 2,27 Eur spolu s povinnosťou uloženou prvým výrokom rozsudku 10C/76/2016-60 zo dňa 14.10.2016 v mesačných splátkach vo výške 198,86 Eur splatných vždy do 25. dňa v mesiaci s účinnosťou od právoplatnosti rozsudku pod následkom straty výhody splátok v prípade omeškania čo i len s jednou splátkou, vo zvyšku súd žalobu zamietol a žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 37,38 % trov konania a náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % trov konania, ktorých výška bude určená samostatným rozhodnutím vydaným vyšším súdnym úradníkom po právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Rozhodnutie odôvodnil právne aplikáciou § 497 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1, 2, § 53 ods. 1, 2, 3, § 121 ods. 3, § 488, § 489, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 1, § 2 písm. d), g), § 7 ods. 1, 15, 16, § 9 ods. 2 písm. i), k), § 11 ods. 1, 2, § 19 ods. 1, 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, ako i § 232 ods. 3, 4, čl. 2 ods. 1 až 3, § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku (ďalej CSP).

3. Súd prvej inštancie vychádzal zo skutkových zistení, podľa ktorých sporové strany dňa 1.7.2015 uzatvorili Úverovú zmluvu č. 0000000000224397, na základe ktorej poskytol žalobca žalovanému úver 6.000,- Eur, ktorý sa zaviazal splatiť v 108. splátkach po 97,99 Eur mesačne vždy 20. dňa v mesiaci. Prvá splátka bola splatná 20.7.2015 a posledná 20.6.2024 Úroková sadzba bola dohodnutá 13,9 % ročne, RPMN bola 16,04%, priemerná RPMN bola 16,33%, poplatok za poskytnutie úveru 180,- Eur. Celková čiastka, ktorú musel žalovaný a zaplatiť je 10.762,92 Eur, t.j. 108x 97,99 eur + 180,- Eur. Dňa 22.10.2015 zaslal žalobca žalovanému výzvu na predčasné splatenie úveru vo výške 6.278,86 Eur do 1.11.2015 z dôvodu nedodržania zmluvných povinností.

4. Podľa prvoinštančného súdu právny vzťah založený zmluvou o úvere, z ktorej nároky sú predmetom tohto konania je právnym vzťahom založeným spotrebiteľskou zmluvou a je nevyhnutné posudzovať ho podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka (§ 657 a nasl.) a právnych predpisov, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru (§ 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, zákona č. 129/2010 Z. z. a zákona č. 250/2007 Z. z.), keďže právny predchodca žalobcu pri uzatváraní zmluvy o poskytnutí pôžičky vystupoval ako veriteľ s poukazom na predmet podnikania a žalovaný vystupoval ako spotrebiteľ, pretože mu bola poskytnutá pôžička za iným účelom ako za účelom výkonu zamestnania, povolania alebo podnikania (§ 2 písm. a) a b) zákona č. 129/2010 Z. z.). S poukazom na vyššie uvedené a vychádzajúc zo zásady *lex specialis derogat legi generali*, podľa ktorej špeciálna právna úprava, ktorou v danom prípade sú ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, ako aj ustanovenia zákona č. 129/2010 Z. z., má prednosť pred všeobecnou úpravou, súd vyhodnotil zmluvný vzťah medzi účastníkmi zmluvy podľa ustanovení § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a príslušných ustanovení zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch.

5. Súd prvej inštancie následne konštatoval, že je viazaný právnym názorom Krajského súdu vysloveným v predchádzajúcom zrušujúcom rozhodnutí, a preto sa osobitne nezameriaval na splnenie zákonnej náležitosti zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. l) Zákona o spotrebiteľských úveroch a teda výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, ale v súlade s vysloveným záverom považoval túto náležitosť zmluvy za splnenú, skúmal ale ďalšie náležitosti zmluvy, pričom dospel k záveru, že nie je splnená náležitosť riadneho uvedenia úrokovej sadzby, ktorá bola uvedená vo výške 13,9% ročne, avšak jej prepočítaním so zadanými parametrami úveru, t.j. 97,99 eur splátka x 108 splátok pri výške úveru 6000,- eur, predstavuje úroková sadzba úveru hodnotu 13,99 % ročne, úroku vo výške 13,9% ročne by zodpovedala splátka vo výške 97,65 Eur. Súd pre výpočet použil nasledovný vzorec a veličiny,

$$r = 0,0115833$$

$$a = D \times \frac{r}{1 - v^{n \cdot t}} = 6000 \times \frac{0,0115833}{1 - (1/1,0115833)^{108}} =$$

a = výška mesačnej splátky úveru (annuity) 97,99 eur; D = výška poskytnutého úveru (6000,- eur); r = mesačná úroková sadzba v relatívnom vyjadrení 13,9 % (t.j. 0,0115833, ktorú dostaneme ako 13,9 delené 100, nakoľko ide o vyjadrenie v percentách z celku 100, ktorým je 1) ; v = diskontní faktor = 1/(1+r); n = celkový počet mesiacov splácania úveru (108) predstavuje mocninu. Súd má pritom za to, že ak bola uvedená úroková sadzba 13,9 % za použitia uvedeného vzorca by predstavovala mesačná splátka hodnotu 97,65 eur, keďže táto však bola vo výške 97,99 Eur, tak skutočná úroková sadzba bola vo výške 13,99 %. Vzhľadom na uvedené skutočnosti, má súd za to, že ak bola úroková sadzba uvedená nesprávne (v nižšej výške) tak je potrebné na túto náležitosť nahliadať, ako by nebola uvedená vôbec. Súd ďalej za použitia zákonného vzorca vypočítal RPMN z úveru v hodnote 15,91 % za predpokladov uvedených v úverovej zmluve, t.j. RPMN bola v zmluve uvedená nesprávne. Žalobcom uvedenej hodnote RPMN by zodpovedala splátka vo výške 98,40 Eur, eventuálne splátka 100,39 Eur x 180 + poplatok vo výške 62,- Eur, a teda RPMN nebola v úverovej zmluve uvedená správne, a to bez ohľadu na to, či k nej súd pripočítal poistné. V prípade pripočítania poistného tak do celkovej sumy, ako aj k splátke bola hodnota RPMN z úverovej zmluvy vo výške 16,7 %. Súd v súvislosti s podanou žalobou v nej uvedenými skutkovými tvrdeniami konštatuje, že žalobca v čase podania žaloby netvrdil žiadne skutočnosti ohľadne individuálneho dojednanie poistnej zmluvy a súd pri posúdení úverovej zmluvy vychádzal z nej tak ako bola predložená, t.j. že ide o formulárovú zmluvu, kde bolo súčasne uvedené poistné, ako súčasť zmluvy bez akéhokoľvek náznaku individuálneho dojednanie tohto poistenia, preto tak ako súd uviedol v prvom rozhodnutí vyhodnotil poistné ako nevyhnutnú náležitosť zmluvy a teda aj po preskúmaní výpočtu RPMN, dospel k záveru, že RPMN je uvedené nesprávne, a preto posúdil zmluvu ako bezúročnú a bez poplatkov. Vzhľadom na odvolanie žalobcu a doplnenie skutkových tvrdení, na ktoré už žalovaný nereagoval - neprevzal vyjadrenie žalobcu, musel súd vyhodnotiť skutkové tvrdenia žalobcu o individuálnosti dojednanie v spojení s predloženou zmluvou ako nesporné. Rovnako súd posúdil ako dôvod pre posúdenie úveru, ako bezúročného a bezpoplatkového dôvod, že žalobca nepreukázal, že pri poskytnutí úveru konal s odbornou starostlivosťou, resp. nepreukázal, že z jeho strany neprišlo k hrubému porušeniu povinností v zmysle § 7 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, pretože žalobca nepredložil žiadny doklad o posudzovaní spôsobilosti žalovaného ako dlžníka splácať úver, ani nepreukázal, že nahliadol do príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, a preto posúdil úver ako bezúročný a bez poplatkov.

6. Súd prvej inštancie tiež uzavrel, že žalobca sa domáha okrem iného aj zmluvných úrokov po zosplatnení do zaplatenia istiny a zároveň si uplatňuje úroky z omeškania zo zmluvných úrokov. Ak by aj zmluva nebola posúdená ako bezúročná a bez poplatkov, podľa ustálenej súdnej praxe vyplýva, že dohodnuté (zmluvné) úroky z poskytnutých peňažných prostriedkov patria len do splatnosti dlhu (podľa § 502, 503 Obchodného zákonníka). Od splatnosti je dlžník v omeškaní a musí platiť úroky z omeškania. Takýto záver je logický, pretože v opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťaženiu a to jednak v podobe úrokov z úveru, ako aj úrokov z omeškania a tiež ako si uplatnil žalobca k úrokom z omeškania z úrokov, čo by spôsobovalo značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi účastníkmi (porovnaj uznesenie Ústavného súdu SR IV. ÚS 476/2012-14, uznesenie NS SR 4Obo 143/98). Tým, že dlžník včas nezaplatí úroky z istiny dostáva sa do omeškania s plnením príslušenstva, nie do omeškania s plnením vlastného dlhu (istiny). Veriteľ preto nemá právo nárokovať si voči dlžníkovi príslušenstvo z príslušenstva, teda úroky z omeškania z dohodnutých úrokov, nakoľko Občiansky zákonník to neumožňuje, neupravuje sankčný nárok pre prípad omeškania s platením príslušenstva pohľadávky.

7. Prvoinstančný súd tiež poukázal na to, že v prvom rozhodnutí umožnil žalovanému plniť dlh v splátkach po 170,- Eur na podklade tvrdení žalovaného, že je práceneschopný, má cukrovku I. typu, pričom požiadal o invalidný dôchodok. Rozhodol tak na základe nesporných tvrdení žalovaného. Má za to, že je právom žalobcu sa nezúčastniť pojednávania, ak sa ospravedlní, avšak potom by mal niesť následky v podobe, že ak v konaní vzniknú skutkové tvrdenia, zostanú nesporné. Ak žalobca chce namietat možnosť napr. plnenia v splátkach, tak je potrebné aby sa dostavil na pojednávanie a tam priamo rozporoval žalovaným tvrdené skutočnosti. Odhliadnuc od uvedeného súd rozhodol tak, že umožnil žalovanému dlh splniť v lehote 36 mesiacov (hodnota záväzku určeného rozhodnutím súdu ku dňu vyhlásenia rozsudku). Bez ohľadu na uvedené je ale viazaný právnym názorom Krajského súdu, preto skúmal podmienky a možnosti na strane žalovaného, t.j. či sú dané dôvody pre umožnenie mu plnenia dlhu v splátkach, pričom zistil, že žalovaný nie je spoločníkom ani konateľom žiadnej obchodnej spoločnosti, nemá živnosť, nie je vlastníkom žiadnych nehnuteľností v Slovenskej republike (celoslovenská lustrácia cez katasterportal), v posledných dvoch rokoch bol zamestnaný v mesiacoch január až apríl 2017 s príjmom v hrubom 2.286,67 eur (za štyri mesiace), v súčasnosti zamestnaný nie je, pričom je poberateľom invalidného dôchodku vo výške 151,80 Eur. Súd teda konštatuje, že bolo preukázané ako pravdivé tvrdenie žalovaného o zlom zdravotnom stave, nakoľko inak by mu nebol priznaný invalidný dôchodok. Súd súčasne lustráciou v súdnom systéme zistil, že žalovaný má 7 aktívnych exekučných konaní (27Er/1179/2013, 49Er/5/2016, 47Er/256/2016, 46Er/784/2016, 53Er/879/2016, 47Er/1658/2016, 50Er/567/2017), jedno skončené súdne konanie 32Csp/149/2016 (ktoré nie je predmetom exekúcie na tunajšom súde). Uvedené skutočnosti viedli súd k tomu záveru, že u žalovaného sú splnené podmienky na umožnenie mu platenia dlhu v splátkach, pričom vzhľadom na preukázaný tvrdený negatívny zdravotný stav (stal sa poberateľom invalidného dôchodku, ktorý by nebol priznaný bez závažného zníženia pracovnej spôsobilosti), ako aj zrejmú nemajetnosť (nevlastní žiadne nehnuteľné veci), vychádzajúc z predpokladu, že žalovaný nevlastní ani hodnotné hnutelné veci, keďže exekúcie na majetok žalovaného (v počte 7) prebiehajú už dlhší čas - najstaršia 5 rokov, a vychádzajúc z jeho príjmu 158,10 Eur dospel súd k záveru, že sú dané dôvody na to, aby žalovanému umožnil plniť dlh v splátkach, a to po 198,86 Eur, t.j. na dobu 36 mesiacov. Vychádzal pritom zo skutočnosti, že žalovaný by mal splatiť 5824,80 Eur spolu s úrokom 5%, ktorý ku dňu vyhlásenia tohto rozsudku predstavuje sumu 915,25 Eur (delené 36 = 25,43 Eur), a ak sa má istina splatiť v lehote 3 rokov aj s príslušenstvom (prepočítané ako by sa istina pri úroku 5% mala splatiť do troch rokov), tak základná splátka predstavuje 173,43 Eur spolu so splátkou 25,43 Eur spolu predstavuje suma splátky 198,86 Eur. Súd opätovne uvádza, že splátky určil aj v záujme žalobcu s lehotou splatnosti dlhu 36 mesiacov, pričom ak žalovaný niektorú z nich nezaplatí, stane sa splatným celý dlh.

8. O náhrade trov konania rozhodol súd tak, že nárok na ich náhradu má žalobca ako úspešnejší v konaní. Žalobca sa domáhal celkovo zaplatenia sumy 9.815,52 Eur vyčíslenej ku dňu vyhlásenia rozhodnutia a tvorenej sumou istiny 6.000,- Eur, + 241,79 Eur vyčíslené úrok z úveru + vyčíslené úroky z omeškania vo výške 943,56 Eur (ku dňu vyhlásenia rozhodnutia) + 4,80 Eur poisťné a vyčíslené úroky z úveru ku dňu vyhlásenia rozhodnutia vo výške 2623,10 Eur, pričom bol úspešný v sume 6.742,32 Eur (čo do istiny 5.984,80 Eur, + úroky z omeškania vo výške 2,27 Eur + 915,25 Eur - vyčíslené ku dňu vyhlásenia rozhodnutia), t.j. jeho úspech predstavuje 68,69 % predmetu konania, vo zvyšku je úspešný žalovaný 31,31 %, čistý úspech žalobcu teda predstavuje 68,69% - 31,31% = 37,38 %. Vzhľadom na

uvedené skutočnosti rozhodol súd tak, že žalobca má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 37,38 %. K zmene výšky úspechu oproti ostatnému rozhodnutiu došlo z dôvodu, že predmetom konania sú úroky z úveru po splatnosti za dlhšie obdobie ako v prípade prvého rozhodnutia, čo v dôsledku neúspechu žalobcu viedlo k percentuálnemu zníženiu jeho trov. Odvolací súd zrušil v časti rozhodnutie súdu prvej inštancie a uložil súdu prvej inštancie rozhodnúť aj o nároku na náhradu trov odvolacieho konania. Súd o náhrade trov konania rozhodol tak, že zaviazal žalovaného k ich náhrade žalobcovi podľa § 255 ods. 1 CSP, nakoľko žalobca bol plne úspešný v odvolacom konaní.

9. Proti tomuto rozsudku výlučne v zamietnutej časti, ako i v časti trov prvoinštančného konania, podal žalobca odvolanie, ktorým sa domáhal, aby odvolací súd v zmysle § 388 CSP rozsudok v napadnutom rozsahu zmenil a vyhovel žalobe žalobcu v plnom rozsahu a zároveň mu priznal náhradu trov konania, aj náhradu trov odvolacieho konania vo výške zaplatených súdnych poplatkov. Uviedol, že s argumentmi súdu prvej inštancie sa nestotožňuje, rozsudok považuje za nesprávny a odvolanie odôvodňuje tým, že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci - § 365 ods. 1 písm. h) CSP a ďalej je daný i odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP - súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam.

10. V prvej časti odvolania žalobca dáva do pozornosti konštantnú judikatúru vo vzťahu k náležitému a správne odôvodňovaniu súdnych rozhodnutí, napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/201/2010 <. zo dňa 9.11.2010, Ústavného súdu SR ÚS/311/07, I.ÚS/33/2012. Napadnutý rozsudok nespĺňa vyššie uvedené judikatúrou formulované náležitosti odôvodnenia súdneho rozhodnutia, a teda je nedostatočne odôvodnený a z tohto dôvodu nepreskúmateľný. Je toho názoru, že ak súd považoval návrh za neúplný, tak ho mal vyzvať na jeho doplnenie, resp. opravu v zmysle § 129 ods. 1 CSP. <. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Krajského súdu v Trnave č. k. 11Co/57/2017, rozhodnutie Krajského súdu v Nitre 5Co/262/2017, uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 10Co/74/2018. K možnosti doplniť dokazovanie v odvolacom konaní poukázal na uznesenie Krajského súdu v Prešove č. k. 16Co/25/2017.

11. Žalobca mal tiež za to, že povinnosti v zmysle § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch splnil. Pri posudzovaní schopnosti žalovaného splácať úver posúdil jeho príjmy a výdavky na základe údajov uvedených v žiadosti o spotrebný úver a taktiež na základe údajov o výške príjmu žalovaného z reportu zo Sociálnej poisťovne a na základe údajov z reportu zo spoločného registra bankových informácií (SRBI). Na to aby bolo možné úver vyhlásiť za bezúročný a bezpoplatkový, je potrebné skúmať, či veriteľ hrubo porušil svoje povinnosti vyplývajúce § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. <. V zmysle § 11 ods. 2 sa hrubé porušenie uvedených povinností považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez nahliadnutia do príslušnej databázy údajov spotrebiteľoch na účely posudzovania ich schopnosti splácania úverov.

12. K výške úroku 13,9% ročne namietal záver súdu prvej inštancie, že Výška úroku 13,9% ročne je v zmluve uvedená nesprávne, nakoľko podľa prepočtu súdu bola výška 13,99% ročne. S daným tvrdením nesúhlasí. Nie je zrejmé, prečo súd použil na výpočet úroku práve daný vzorec, keď žiadny právny predpis nepredpisuje spôsob vypočítavania úroku. Úrok počítal spôsobom dohodnutým v obchodných podmienkach pre úver - účinných ku dňu uzatvorenia zmluvy a predkladá ich i v prílohe. Odvolateľ poukázal na bod 2.4 obchodných podmienok označený ako „Úročenie“, z ktorého vyplýva, že klient musí platiť úrok z poskytnutých peňažných prostriedkov. Úver sa úročí denne odo dňa prvého čerpania úveru (vrátane) do dňa predchádzajúceho dňu splatenia úveru (vrátane) zo sumy aktuálneho zostatku čerpaného úveru. Úrok sa stanovuje percentuálne na ročnej báze (p.a.). Výška úroku sa počíta podľa počtu skutočne uplynulých dní a roka v trvaní 360 dní s použitím vzorca: $P = A + D + R/360 \times 100$, kde P je príslušná suma úroku; A je suma úveru, z ktorej sa úrok počíta; D je počet skutočne uplynulých dní; R je úroková sadzba. Obdobný vzorec sa použije pri výpočte úroku z omeškania a ak je to aktuálne, tiež pri výpočte poplatku, provízie alebo inej odplaty, ktoré je klient povinný platiť v súvislosti s úverom. Ustanovenia týchto obchodných podmienok pre jednotlivé druhy úverov určujú spôsob určenia úrokovej sadzby.

13. K zmluvnému úroku po predčasnom zosplatnení vyslovil názor, že nárok na zaplatenie úroku trvá od poskytnutia peňažných prostriedkov až po ich vrátenie, teda aj po predčasnom zosplatnení. Poukázal pritom na ust. § 502 ods. 1 a § 503 ods. Obchodného zákonníka, ako aj komentár, z ktorého zdôraznil,

že povinnosť dlžníka platiť úrok trvá až do doby vrátenia úveru. Vzhľadom na dispozitívnosť ust. § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka strany si môžu vznik a zánik povinnosti platiť úroky, t.j. dobu, počas ktorej má dlžník platiť úroky v zmluve o úvere, dojednať odchyľne... Pri omeškaní s vrátením peňažných prostriedkov má veriteľ nárok jednak na úrok z úveru a jednak na úrok z omeškania. Podľa odvolateľa z ust. § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka vyplýva, že povinnosť platenia úrokov sa spája s obdobím skutočnej držby požičaných peňažných prostriedkov. Tvrdenie, že po zosplatnení úveru veriteľovi už neprislúcha nárok na odplatu za poskytnuté peňažné prostriedky, nemá podľa neho oporu v právnych predpisoch. Následne odvolateľ poukázal na početné rozhodnutia Krajských súdov SR, z ktorých v citovaných stafiach zvýraznil závery podporujúce jeho uvedený názor. V rozsudku Krajského súdu Žilina č. k. 11Co/12/2017-90 zo dňa 31.1.2017 zdôraznil, že úrok z úveru je nárokom, na ktorý nemá vplyv omeškanie dlžníka, ktoré je skutočnosťou, ktorá zakladá vznik nových sankčných záväzkov dlžníka a samotný vznik nároku na úrok z úveru neovplyvňuje. Rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 43Co/23/2017-92 zo dňa 29.11.2017 zdôraznil, že na zaplatenie úrokov z úveru dohodnutých podľa § 502 Obchodného zákonníka má právo každý veriteľ, ktorý uzavrel písomne zmluvu o úvere a na základe ktorej úver skutočne dlžníkovi na jeho žiadosť poskytol, a to až do splatnosti úveru. Úrok z úveru je v podstate cena za používanie poskytnutých peňažných prostriedkov, preto má dlžník zásadne povinnosť platiť tento úrok za skutočnú dobu ich používania, t.j. až do doby skutočného vrátenia úveru veriteľovi, pokiaľ si strany v zmluve o úvere nedohodli niečo iné. Osobitne zvýraznil vyjadrenie odvolacieho súdu, ktorému nie je zrejmé, ako sa mohol dostať žalobca do výhodnejšieho postavenia tým, že úver zosplatnil a de iure zosplatnením od zmluvy o úvere odstúpil, keď nielenže nemal k dispozícii finančné prostriedky, ktoré poskytol žalovanému, ale nemal za ich používanie žalovaným zaplatenú ani odplatu, resp. odmenu rovnajúcu sa úroku z úveru a navyše ani finančné prostriedky, ktoré mu mal žalovaný priebežne vracať. V tejto veci zvýraznil tiež, že odvolací súd vyslovil názor, že rozhodnutie NS SR R 59/98 je možné na prejednávanej veci aplikovať, avšak s takým výkladom, že pokiaľ žalobca ako veriteľ odstúpil od zmluvy o úvere tým, že vyhlásil jej predčasnú splatnosť preto, že dlžník nesplácal úver riadne a včas, a teda od zmluvy odstúpil, má právo na účtovanie úrokov z úveru, ako aj úrokov z omeškania označovaných ako tzv. sankčné úroky v zákonnej alebo v dohodnutej výške, s poukazom na § 369 Obchodného zákonníka až do splatenia celej poskytnutej sumy, vrátane úrokov z úveru, pretože tieto sú súčasťou peňažného záväzku dlžníka. S poukazom na rozhodnutie R 59/1998 nie je preto možné dospieť k názoru, že NS SR jednoznačne vyslovil, že veriteľ má nárok na úroky z peňažných prostriedkov iba do splatnosti dlhu, keďže o takomto nároku nerozhodoval ani okresný súd a ani NS SR. Navyše, rozhodnutie NS SR vychádzalo z právneho stavu v čase, keď výška úrokov z omeškania nebola zákonom limitovaná. Odvolateľ tiež zdôraznil, že či už oznámenie žalobcu, že sa celý úver stal splatný alebo odstúpenie od zmluvy, nevyučujú, aby bol dlžník pri omeškaní s vrátením úveru povinný platiť ako úroky z úveru aj úroky z omeškania. V ďalšom odvolateľ poukázal na rozsudok Krajského súdu v Nitre č. k. 8Co/193/2017-88 zo dňa 7.12.2017, z ktorého zdôraznil, že Obchodný zákonník ani zákon č. 129/2010 Z. z. nevyučujú dohodu účastníkov úverovej zmluvy o povinnosti dlžníka platiť úroky z úveru až do splatenia úveru, pričom poukázal na rozsudok NS ČR sp. zn. 33 Odo 657/2005, podľa ktorého nie je možné vylúčiť, aby si zmluvné strany pri peňažnej pôžičke dohodli úroky aj za dobu, počas ktorej bude istina dlžníkom skutočne užívaná (do jej faktického vrátenia veriteľovi), teda aj za dobu, počas ktorej je dlžník v omeškaní so splnením záväzku. Využitie práva veriteľa na zosplatnenie mení len splatnosť úveru, t.j. peňazí, nie ich cenu vyjadrenú v úroku a nemôže samo osebe veriteľovi privodiť zhoršenie (a dlžníkovi len preto, že je spotrebiteľom zlepšenie) jeho práv. Odkázal tiež na rozhodnutie Krajského súdu v Nitre č. k. 7Co/366/2017-84 zo dňa 30.11.2017, podľa ktorého záverov zmluvné úroky sú odplatom za poskytnutie peňažných prostriedkov na základe úverovej zmluvy, predstavujú cenu úveru a dlžník je povinný ich platiť od okamihu reálneho poskytnutia peňazí až do okamihu ich reálneho vrátenia, a to či už v lehote alebo v omeškaní. Z rozsudku NS ČR sp. zn. 33 Cdo 212/2014 zo dňa 21.8.2014 zdôraznil, že zákonné úroky z omeškania nenahradzujú od splatnosti pohľadávky úroky, ktoré si strany dojednali. Odvolateľ poukázal tiež na to, že návrh zákona (neskôr prijatý pod č. 106/2014 Z. z.) z roku 2013, ktorým sa mal meniť a dopĺňať Občiansky zákonník, obsahoval pod č. 1 ustanovenie, ktorým sa navrhovalo doplnenie § 59 ods. 9 Občianskeho zákonníka v znení „Úroky za poskytnutie peňažných prostriedkov patria dodávateľovi len do uplatnenia práva podľa § 565.“ Táto navrhovaná zmena ale nebola nikdy legislatívne prijatá a neexistuje žiadne ustanovenie odopierajúce veriteľovi nárok na zmluvné úroky po zosplatnení dlhu. Pokiaľ súd prvej inštancie odkazuje na uznesenie ÚS SR sp. zn. IV.ÚS 476/2012, vyslovil názor, že zo znenia petitu, ako aj z povahy preskúmvacej právomoci ÚS SR je zrejmé, že ÚS sa v danom prípade nielenže nevyjadril k meritu odvolania, t.j. k úrokom po zosplatnení, ale tak ani nemohol urobiť.

14. Napokon žalobca v odvolaní konštatuje, že náhrada trov konania mu mala byť priznaná v plnej výške. Súd pri rozhodovaní o trovách konania postupoval nesprávne, keď pri určení hodnoty sporu neprihliadal iba na žalovanú istinu. Ak sú úroky len príslušenstvom pohľadávky, pri posudzovaní miery úspechu sa na ne neprihliada s poukazom na rozsudok KS Trnava č. k. 10/CoPr/2/2016 z 27.7.2016 a uznesenie NS SR č. k. 6Obo/243/2007 <. z 27.11.2008.

15. Žalovaný odvolací návrh nepodal, k doručenému odvolaniu žalobcu sa písomne nevyjadril.

16. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 365 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. h) a f) CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offa na príp. vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie, bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), a dospel k záveru, že odvolaniu v napadnutej časti vo veci samej nie je možné priznať úspech, keďže rozsudok súdu prvej inštancie je v tejto napadnutej zamietajúcej časti vo výroku vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle § 387 ods. 1 a 2 CSP.

17. Keďže rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcej časti prvej výrokovej vety nebol napadnutý odvolaním žiadnej zo strán, nadobudol právoplatnosť a nepodliehal tak prieskumu odvolacieho súdu. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na uplatnenú odvolaciu argumentáciu žalobcu bolo posúdiť, či súd dospel k správne právnemu záveru v časti, keď pri aplikácii § 9 ods. 2 písm. i), § 11 ods. 1 písm. b), ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. ustálil, že predmetný úver je pre chýbajúcu náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere a pre hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov a v časti, keď nepriznal žalobcovi nárok na úroky z úveru za čas po jeho zosplatnení a preto v týchto častiach je dôvodné žalobu zamietnuť a nadväzne na rozhodnutie vo veci samej potom posúdiť správnosť priznania náhrady trov konania žalobcovi v rozsahu 37,38% trov prvoinštančných konaní a 100% trov predchádzajúceho odvolacieho konania.

18. Pokiaľ ide o odvolaní žalobcu napadnutú časť rozsudku, ktorou došlo vo zvyšku k zamietnutiu žaloby, odvolací súd sa stotožňuje s tými závermi súdu prvej inštancie, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosť podľa súdom v odôvodnení rozsudku citovanom § 9 ods. 2 písm. i) zákona č. 129/2010 Z. z. a to úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru (citáciou uvedeného zákonného ustanovenia súdom je zrejme a bezpochybné, že absentovanou náležitosťou zmluvy, pre ktorú absenciu bol súdom považovaný úver za bezúročný a bez poplatku bola práve náležitosť požadovaná citovaným zákonným ustanovením). Podľa prvoinštančného súdu v zmluve uvedená úroková sadzba 13,9% je nesprávna, konkrétne je v nižšej výške, než je prvoinštančným súdom, pri použití ním konkretizovaného vzorca, vypočítaná výška práve 13,99%, čím je potom potrebné na túto náležitosť nahliadať, ako by v zmluve nebola uvedená vôbec.

19. Pokiaľ žalobca v odvolaní k výške úroku 13,9% ročne uviedol, že táto je v zmluve uvedená správne a úrok počíta spôsobom dohodnutým v obchodných podmienkach pre úvery účinných v čase uzatvorenia zmluvy, konkrétne podľa bodu 2.4 označeným: „Úročenie“, k tejto argumentácii odvolací súd uvádza nasledovné.

20. Podľa § 380 odvolací súd je odvolacími dôvodmi viazaný. (ods. 1) Na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok, prihliadne odvolací súd, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené. (ods. 2)

21. Odvolateľ v odvolacích dôvodoch vymedzuje, z akých dôvodov žiada o preskúmanie napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd je viazaný dôvodmi odvolania, t. j. na iné pochybenia súdu prvej inštancie, ktoré by mohli zakladať odvolacie dôvody podľa § 365 CSP, odvolací súd v rámci prieskumu prihliadať nemôže, aj keby takéto porušenia zistil. Odvolací súd tak môže prihliadať len na tie dôvody, ktoré

vyplývajú z podaného odvolania a v odvolacom konaní zároveň vyšli najavo. Výnimkou sú len vady konania, ktoré sa týkajú procesných podmienok, ktoré v danom prípade zistené neboli.

22. Súd prvej inštancie vo vzťahu k inštitútu úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru a dôsledkom jej nesprávneho uvedenia v zmluve vychádzal z jej prepočtu podľa matematicko - finančného vzorca, ktorý vychádza z prístupnej odbornej literatúry (napr. Ekonomickej univerzity v Bratislave, Podnikovohospodárskej fakulty so sídlom v Košiciach, Katedra finančného riadenia podniku, Košice 2018, Elektronický recenzovaný zborník príspevkov z vedeckého seminára str. 44, materiál Strednej priemyselnej školy strojníckej, Duklianska 1, Prešov, Základné pojmy finančnej matematiky - teória výpočtu úrokovej sadzby). Postup prepočtu danej úrokovej sadzby prvoinštančným súdom ako taký (súd ho v odôvodnení rozsudku i podrobne popísal - ods. 34) odvolateľ ničím nevyvrátil. Odvolací súd prepočet úrokovej sadzby podľa vzorca použitého súdom prvej inštancie vykonal i sám, s dosadením údajov podľa zmluvy a zistil, že prepočet úrokovej sadzby súdom prvej inštancie je správny.

23. Odvolateľ v odvolaní namietal, že mu nie je zrejmé, prečo súd prvej inštancie použil na výpočet úroku práve ním zvolený vzorec, keď žiadny právny predpis nepredpisuje spôsob vypočítania úroku, keď on postupoval spôsobom dohodnutým v obchodných podmienkach upravujúcich „Úročenie“. Odvolací súd pri danej argumentácii žalobcu poukazuje na to, že ustanovenie obchodných podmienok, na ktoré žalobca odkazuje upravuje vzorec na výpočet príslušnej sumy úroku, nedá sa podľa neho prepočítať percentuálna úroková sadzba úveru, pričom žalobca na preverenie správnosti ním uvedenej úrokovej sadzby v zmluve iný vzorec, než ten, ktorý použil prvoinštančný súd, a ktorý by vyvrátil výpočet úrokovej sadzby podľa vzorca použitého súdom prvej inštancie, neposkytol. Vzorec použitý prvoinštančným súdom, cez ktorý tento súd preskúmal správnosť v zmluve uvedenej úrokovej sadzby odvolací súd na internete našiel, je z odborného hľadiska použiteľný a podľa neho v zmluve uvedená úroková sadzba (po zohľadnení východiskových údajov zo zmluvy - výška mesačnej splátky úveru, výška poskytnutého úveru, mesačná úroková sadzba, celkový počet mesiacov splácania úveru) nie je správna (v skutočnosti je vyššia), čím bol spotrebiteľ zavádzaný a zmluvu je potrebné považovať za bezúročnú a bez poplatkov pre chýbajúcu podstatnú náležitosť - uvedenie úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru (má sa tým na myslí správne uvedenie úrokovej sadzby), ako to prvoinštančný súd správne uzavrel.

24. Vychádzajúc z čl. 17 Základných princípov CSP, ktorý zakotvuje princíp hospodárnosti konania a procesnej ekonómie, ako jeden z kľúčových ústavnoprávnych princípov, zásadne sa vzťahujúci na celé konanie od jeho začatia po právoplatné skončenie veci, odvolací súd vzhľadom na konštatované v predchádzajúcich odsekoch, už nepovažuje za hospodárne zaoberať sa ďalšou odvolacou argumentáciou žalobcu zameranou na nesúhlas s ďalším dôvodom posúdenia zmluvy za bezúročnú a bez poplatkov a to hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z.

25. K namietaniu žalobcu nepriznania mu nároku na úroky z úveru za čas po jeho zosplatnení odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o vec samú v danej časti a preukázané skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie daného žalobcom uplatneného nároku a pretože v celom rozsahu zdieľa i právne závery súdu prvej inštancie vo veci v danej časti, pričom sa stotožňuje s odôvodnením rozhodnutia v danej napadnutej zamietajúcej časti, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd konštatuje správnosť jeho dôvodov a odkazuje na odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku, konkrétne v odseku 35. Odvolací súd ani s prihliadnutím na odvolacie argumenty uplatnené žalobcom nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od právnych záverov súdu prvej inštancie v tejto časti odchýliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľovi.

26. Odvolací súd si je vedomý, že súdna prax v otázke nároku na úroky z úveru za čas po jeho predčasnom zosplatnení nie je jednotná, o čom svedčia i žalobcom v odvolaní poukázané rozhodnutia krajských súdov, avšak v tejto otázke sa odvolací súd prikláňa k názoru, že veriteľovi patria úroky z úveru len na čas do splatnosti dlhu, následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť iba úroky z omeškania. Odvolací súd sa pritom obdobne ako prvoinštančný, opiera o judikatúru vyšších súdov, od ktorej nebol dôvod odkloniť sa v danom prípade. Závery Najvyššieho súdu SR obsiahnuté v rozhodnutí pod č. R 59/1998 (sp. zn. 4 Cdo 143/98) boli prijaté i v potvrdzujúcom rozhodnutí Krajského súdu Prešov č. k. 29C/131/2011-127 z 23.11.2011, ktoré úsudky súdov napokon akceptoval i Ústavný súd SR vo veci sp. zn. IV.ÚS 476/2012 z 18.9.2012. K záveru súdov, že „...pokiaľ veriteľ pristúpi k tomu, že považuje celý dlh za splatný (tzv. zosplatnenie úveru), potom nastupuje režim platenia úrokov z omeškania a nie úrokov z úveru“, Ústavný súd SR nezistil existenciu takých skutočností, ktoré by

nasvedčovali tomu, že by namietané rozhodnutie krajského súdu bolo možné považovať za svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, keď krajský súd sa stotožnil s podrobne odôvodneným právnym názorom okresného súdu, jasne, zrozumiteľne a presvedčivo objasnil rozdiel, resp. vzťah medzi úrokmi z úveru a úrokmi z omeškania ako aj otázku, prečo zmluvný úrok patrí sťažovateľke iba do splatnosti dlhu.

27. Nie je teda podložené tvrdenie odvolateľa, že v predmetnom rozhodnutí ústavný súd sa k meritu odvolania nevyjadril. Aj odvolací súd zastáva názor, že ak spotrebiteľ po zosplatnení už nemá právny titul peňažné prostriedky veriteľa užívať, niet dôvodu, aby veriteľ inkasoval úroky náležiacie mu pri oprávnenej držbe finančných prostriedkov spotrebiteľom, náležia mu ale úroky z omeškania.

28. Napokon k námietke odvolateľa týkajúcej sa rozhodnutia prvoinštančného súdu o trovách konania sa odvolací súd sa nestotožnil s tvrdením žalobcu, že pri určovaní hodnoty sporu má súd prihliadať iba na žalovanú istinu a nie aj na úroky, ktoré sú príslušenstvom pohľadávky. Najvyšší súd Slovenskej republiky sa v rozsudku sp. zn. 1Mcdo 1/2004 <. zo dňa 27.4.2004 venoval obdobnej problematike, pričom vyslovil právny názor, v zmysle ktorého neúspech žalobcu ohľadne príslušenstva žalovanej sumy nemôže byť bez ďalšieho prehladaný, keďže nejde len o neúspech v nepatrnej časti. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom Najvyššieho súdu vysloveného v uvedenom rozsudku a poukazuje na to, že úspech v konaní sa posudzuje podľa žalovaného petitu, pričom žalobca okrem istiny žiadal voči žalovanému priznať aj príslušenstvo pohľadávky, a teda v prípade, ak žalobca na žalobou uplatnené príslušenstvo nemá nárok, považuje sa žalobca v časti konania o zaplatenie zamietnutej časti petitu za neúspešného. Na základe uvedeného má odvolací súd za to, že v prípade nenamietania iného, rozhodnutie súd prvej inštancie vo výrokoch o náhrade trov konania je správne.

29. S poukazom na uvedenú argumentáciu potom odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v zamietajúcej časti, včítane závislých výrokoch o náhrade trov konania, s použitím § 381 ods. 1 CSP ako vo výrokoch vecne správnych potvrdil.

30. Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).